

store og hele har virket gavnligt. Hovedformaalet var at fremme Hurtigheden af Afgørelserne af Tvistigheder, der fremkom ved Handel med Husdyr, og som paa Grund af deres særlige Art, ved det kostbare Underhold af den omstridte Genstand, tidt kunde medføre uforholdsmæssige Omkostninger i Forhold til Værdien af den omstridte Genstand. Lovforslaget, som det nu foreligger vedtaget af det høje Folketing, er undergaaet nogle Ændringer, som jeg i det hele hilser med Glæde og anser for Forbedringer af Loven. I disse Ændringer er der først søgt at indskrænke Udgifterne noget, idet man — hvad jeg ogsaa finder fuldstændig rigtig — ikke har nedsat selve Vederlaget for de enkelte Møder, men derimod indskrænket det Antal Møder, hvorfor der skal gives Betaling, saaledes at Dagpengene nu højst ville kunne blive 55 Kr.

Den vigtigste Ændring, der er foretaget i Lovforslaget, er, at der er oprettet en Appeldomstol, hvortil visse Sager kunne henvises. Enhver Sag kan henvises til denne Appeldomstol, naar Overøvrigheden giver Tilladelse dertil, men Lovforslagets § 7 siger endvidere, at enhver Sag, der drejer sig om et Dyr, der har en større Værdi end 800 Kr., kan, hvis en af Parterne ønsker det, henvises til en Appeldomstol. Jeg mener, at denne Grænse er meget vilkaarligt valgt. Da jeg gerne, trods Samlingens fremrykkede Tidspunkt, vil have dette Lovforslag fremmet, vil jeg for mit Vedkommende ikke foreslaa at sende Lovforslaget i et Udvalg, men tillade mig inden anden Behandling at fremkomme med et Ændringsforslag, der gaar ud paa at bringe dette Beløb i bedre Overensstemmelse med de almindelige Summer for Appel ved de øvrige Domstole.

Jeg kan altsaa i det store og hele anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvillie. Paa Grund af den langt fremskredne Tid paa Rigsdags-samlingen og af Hensyn til, at den nu-gældende Lov udløber 19. Juli d. A., indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om, at naar det vedtages, skal den Lov, vi have nu, gælde, indtil den nye Lov paa almindelig Maade kan træde i Kraft, altsaa 3 Maaneder efter dens Bekendtgørelse i Lovtidenden. Det vilde være meget uheldigt, om der kom en Lakune, og jeg henstiller altsaa til det høje Ting at vedtage Lovforslaget, idet jeg forbeholder mig Ret til til 2den Behandling at foreslaa en Ændring som den af mig antydede.

Nygart: Det er jo en kendt Sag, at Afgørelsen ved de almindelige Domstole af Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr ofte har fremkaldt aarelange og meget bekostelige Processer, og det er ofte gaaet saaledes, at selv den vindende Part har haft saa store Udgifter, at de langt oversteg Værdien af Stridens Genstand. Det er derfor naturligt, at der fremkom Krav om at faa navnlig en hurtigere, men ogsaa en billigere Afgørelse af den Slags Stridigheder. Dette førte, som bekendt, til Loven af 19. April 1907 om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr. Nu staa vi foran det Tidspunkt, da Loven udløber, og jeg tror, jeg er i Overensstemmelse med den store Del af Befolkningen, hvem denne Sag særlig angaar, naar jeg bringer den højtærede Minister en Tak, fordi han har forelagt Forslag om at forlænge Loven 5 Aar endnu. Efter at vi have set Lovens Virkninger i de 5 Aar, hvori den har virket, maa det siges, at den i det hele og store har virket ret tilfredsstillende. Den Del af Befolkningen, som nærmest er henvist til at benytte Loven, den store Landbobefolkning, har gennem de forenede Landboforeninger udtalt sin udelte Tilfredshed med Loven og Ønsket om at faa den fornyet, og selv Underrettsdommerne, der ogsaa ere bleve adspurgt, lade det fremgaa af deres Svar, at de mene, at Loven i det hele og store har virket ret tilfredsstillende. Det er derfor glædeligt, at der nu er Udsigt til, at vi kunne faa den fornyet. — Hvad angaar den tilsigtede Hurtighed, er der aldeles ingen Tvivl om, at Afgørelsen ved Voldgift har været saa hurtig, som den overhovedet kunde ønskes og ventes. Ogsaa i den Retning har Loven fuldt ud opfyldt sin Bestemmelse og de Forventninger, der ere stillede til den. Hvad angaar Udgiften ved at faa Stridighederne bilagte ved Voldgift, kan der maaske nok være noget mere delte Meninger. Det er naturligvis saa, at adskillige Smaasager kunne faa en hurtig Afgørelse ved de almindelige Retter, og at disse i mange Tilfælde kunne afgøre disse billigere eller lige saa billigt som Voldgiften, men lige saa sikkert er det, at et stort Antal af de Sager, der drejer sig om noget nævneværdigt, faar en langt billigere Afgørelse ved Voldgift, end de have kunnet faa ved Domstolene. Heller ikke har det været Formaalet, da vi i sin Tid fik Loven, at det skulde være saa billigt som overhovedet muligt at faa Tvistigheder afgjort ved Voldgift, idet man